

SANDER GERA

85H-1

g 40

Langë:
e zbritun
nga
mallet

891.P83-1

S

♀ 40

SANDËR GERA

Kangë
e zbritur
nga malet

(poema)

~~PUBLIKUAT E SHTËPIA BOTOJËSE "NAIM FRASHËRI"~~
D. BOTOJËSE

12 335

SHTËPIA BOTOJËSE "NAIM FRASHËRI"

Redaktor: Halil Qendro
Korektor letrar: Ferik Lizaj
Kopertina: Franc Ashiku
Redaktor teknik: Adem Lita

Tirazhi 1500 kopje Format 70x100/32 Stash 2204-65

Shtyp N.I.Sh Shtypshkronjave «Mihal Duri» — Tiranë 1966

KANGË E ZBRITUN NGA MALET

O malet e Shqipërisë, që mbani kryet përtpjetë,

të patundurë për jetë jini

NAIMI

1.

Iu ngjitëm nalt kurrizit të bjeshkës.
E heshtuna luginë,
si kupë gjigande duket se asht hapë,
të gëlltisë
yjzit,
që kanë me u dehë andërrimesh,
si sytë e heshtun të rinisë,
që sonte presin t' pinë n' burim frymzimesh.

Na erdhëm me kangën gëzimplote, —
e prumë të shtrohet në hie çetinash,
të shkoklohet,
si thërmohet buka pranë burimesh,
ku zogjt e bjeshkës
shumë ma mirë dinë më këndue.

Në kangën tuej të lashtë
po fusim kangën tonë,

o male!

Bashkë

të dehemi, të dehemi
tue derdhë tinguj të panjehun deri vonë.

2.

Male të nalta,
në gjinin tuej po thith ansime shekujsh!
Me erë sherbele,
me erë dushku të thatë
sot frymëzimi vargjet m'i spërkat.

Do jenë të thjeshtë,
si gojët bjeshkatare,
që ligjërojnë me kroje e frushullima,
do jenë plot hove ndjenjash të bukurisë
për gryka të thella,
pyje edhe rudina.

Unë sot kam ardhë me çetën e rinisë,
kemi lanë librat përkohësisht, të qeta,
e prumë flamuj akcionesh t'begatisë,
me valavitë
ndër majë të nalta, flatër-lehtë

Nuk kam me dijtë
të këndoj porsi Naimi,
gojëmjalti, zemërzjarr i përjetësimit tuej,
por në kangën time bjeshkatare,
sado të thjeshtë,
kumbues do e kem ndonjë varg,
që ju t' lavdishmet male,
kaq krenare,
gjithnjë madhninë ta shtrini larg e larg.

3.

Shokë e shoqe të bjeshkës,
do të bredh kah bukuria e kreshtës,
kangën ta shkrij
atje,
me borën shekullore.
E kur të lodheni
në vallëzime,
un do ju ftoj të çoni bashkë me mue,
të bardhën kupë...

Do çlodheni
kur të pini kangën ma të kthjellët,
ate që falin bjeshkët arbënore.

4.

Ja, një gërmadhë,
përmbi luginë gjason si një muranë!
Sytë tanë shikojnë,
thetojnë me mall
një plagë të lashtë, që kohët këtu lanë.
Gërmoje dheun,
hiqi gurët e lmashkun,
prej kah në dimën rrjedh i rrëmbyet një shë,
aty zbulohet një llogor i gjanë,
ja,
mblidh po deshe spata kalbë në dhe!

Këtu
s'na del armorja e maleve kreshnike,
altar të thjeshtë
do ta ketë pasë liria.
Spata e shigjeta!

Në se dëshron të ketë ma t'artat shkroja
këto
t'i marri historia.

E pra,
s'janë t'largta kohët që i vorruen,
qindvjeti ynë sapo dilte nga djepi —
por malet
gjetën armët me luftuem
e gjetën flamuj
për stoli të çdo shkrepit.

N'vetmi të grykës
kjo gërmadhë e shkretë
gjithmonë do mbesë altar!
Pranë saj
parzmat e rij kalojnë n' paradë shkëlqyese,
tue mbajtë lavditë e popullit shqiptar.

5.

E unë dikur
aq mirë s'e dija
se ndër këto guva dhe shpatina
gjëmonin hutat shqipëtare!

Kujtoja
se në çdo shkamb jetonte veç shqiponja
e ngjitej nalt për t'u vërvitë n'hapsina
me shkue te dielli,
plot madhni të lashtë.

Kujtoja...

Por shkamb e gur e vet shqiponja
ishin ma t'fortat paterica t'shekujve,
në të cilat mbahej e plagosun randë Liria.

6.

Ti çupë, mos të çuditësh...
 kurrë nuk ka ndodhë t'kaptojë çetina e malit,
 por shkamb mbi shkamb
 kapton vetë pika e djalit
 e n'sup
 një armë ai mban.

Ai pat një gjysh...

Dikur
 jetonte shpellash s'Veleçikut,
 ku zanat kishin të mahnitëshmen seli.
 Të bukurat
 me buzë ja dridhnin prorë lahutën,
 hutën
 plot dashuni sa herë ja kanë pastruem
 me flokë t'praruem,
 kur burri e shkrepse mbi ndonjë ball' anmikut...

Ai pat një babë...

Shtat-flamur
 thonë se këndej
 ra mbi fashista, porsi vetëtimë.

Për gjatë kufinit
 në sup ai mban një armë, —
 nuk asht e thjeshtë
 si huta e gjyshit,
 ka një shinjestër, që din mirë të vrasë
 për herë,
 tradhtisë në t'zhigtin ball'tja rrasë.

Por ti, moj çupë, s'ke pse çuditësh!
 Ndër këto maja bjeshkatare,
 atdheu
 ka rruetë për ne madhshtinë
 e shekujve —

lavdinë
e trashëgimeve shqiptare!

7.

Janë shtatë kroje në zemër të bjeshkës,
si shtatë vllazën nën një kulm shtëpie.

Në çdo muzg
vashat malsore krojet kanë rrethue,
buljerat mbushin plot
e lanë për ne një buzëqeshje t'hirtë.

E na,
këtë dhuratë t'heshtun,
pa u mallëngjye,
nuk mund ta marrim dot.

Poet,
në se dëshron të kesh
gjelbrim të njomë në kangën tande t'rrallë,
vargjet e lidhuna me lule e rreze, —
te shtatë krojet në zemër të bjeshkës,
do ta gjeshë...

8.

Mirëmëngjes!
Mirëmëngjes, o kroje!
Bardhushë,
pse mollëzat flakë t'janë ndezë?
Të dridhet fjala n'gojë...

Ai djalë
mos asht hajdut i heshtun dashunie,
që t'vjedh buzëqeshjen n'këtë mëngjes të paqtë?

Mirëmëngjes!
Nuk po dëgjoj se ç'flet...
veçse buljera
asht mbushë ç'kahera
e ti
s'kujtohe rendin me m'lëshue...
Sytë e përgjumun mue kush m'i freskon?

Djaloshi shkoi...
Po ti, tash çfarë andrron?
Dëshiroj të t'shoh ma mirë
ashtu plot hirë.
Pranë të më keshë,
si letër bardh si bora,
të shkruesh në te të flakten dashuni.
Dëshiroj të di
pse djalit, tue t'përshtdetë, i dridhej dora.
si t'hapte dyer agimesh farfuri...

Jo, ti nuk flet.
Kalon e njomë,
porsi një andërr bjeshke...
Por unë,
por unë që t'ndjek pa za,
ndërsa
currilat lagin duert e mia,
një kangë dëgjoj, tue dalë nga heshtja jote...

Bardhushë,
fytyrën tande si pranvera
e shoh
në diell të kohës, tue shkëlqye —
ma e bukura dhuratë për dashuninë.